

Kỷ Niệm Trong Đời...

Chủ Nhật, 26-07-2009

Tôi đã trở về Edmonton, Canada và đã trở lại với cuộc sống bình thường hơn mười ngày. Hai buổi Họp Mặt 11-12/07/2009 của TQT ở San José đã qua đi gần hai tuần lễ rồi, nhưng sao tôi vẫn thấy còn một cái gì nuối tiếc trong lòng... giống như một đồng nghiệp của tôi đã viết.

Tôi đã nghĩ thật nhiều đến những gì mắt thấy, tai nghe... trước và sau 2 ngày họp mặt. Tôi xem đó như là một kỷ niệm trân quý trong đời. Nhưng không hiểu sao tôi không viết được một chữ nào cả. Có lẽ chưa bao giờ tôi lâm vào tình trạng bế tắc này... nghèo nàn từ ý chính đến ý phụ; khô khan từ cảm xúc đến cảm giác lẫn cảm tưởng; và khốn khổ hơn hết là tôi không làm sao nặn được một câu nào để bắt đầu cho bài viết cả...

Tôi thấy chán nản như người thi trượt. Có lẽ tôi đã già thật rồi. Tôi thú thật với Phi Oanh, kỳ này tôi không có bài viết vì không thể nghĩ được là sẽ viết cái gì nữa. Phi Oanh hơi thất vọng vì cô giáo khó tính của em nên chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở tôi nhớ đọc bài của Quốc Huân và Nguyễn Nguyên khi có giờ rảnh rỗi...

Thứ Hai, 27-07-2009.

Tôi gác điện thoại lúc 1:45 AM sáng sau khi an ủi cô học trò lí lắt Hồng Hoa của tôi bị trộm viếng nhà. Trộm đã lấy hơn 100 đồng tiền Úc, rồi tiện tay xách luôn cái va-li lớn đựng quần áo và quà mang từ Mỹ về. Tôi an ủi Hồng Hoa, giống như các cụ già ngày xưa là: "*Của đi thay người.*" Nhớ lời dặn dò của Phi Oanh, tôi tìm đọc bài viết "*Nhớ*" của Nguyễn Nguyên và tiếp theo là "*Ba Mười Năm Nhịp Cầu Nói Lại*" của Quốc Huân.

2:30 AM. Tôi nhắm mắt lại nhưng không quên mang theo một câu Nguyễn Nguyên đã viết: "*Nhớ ghê, nhớ quay quắt một kỷ niệm tuyệt vời trong đời.*" Nước mắt tôi ứa ra vì đã có người viết thay cho nỗi nhớ của tôi. Tôi vẫn nhắm mắt và để cho dòng nước mắt mặn lặn dài xuống má, tôi nhắm lại nhiều chi tiết trong bài viết của Quốc Huân. Có lẽ anh chàng đẹp trai, có nụ cười thật tươi, và con mắt thứ ba này... không bỏ sót một chi tiết nào liên quan đến tôi cả. Tôi thật cảm động vì tấm chân tình Huân dành cho cô giáo già của em. Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

6:00 AM. Tôi thức giấc và sửa soạn đi làm lại. Buổi sáng hôm nay, sau hai tuần nghỉ phép, ngày đầu trở lại nhiệm sở, tôi không sao tập trung để giải quyết một mớ công việc gửi đến khi tôi vắng mặt. Tôi không muốn làm gì cả. Tôi thấy thật trống trải và buồn một cách lạ lùng. May quá, Huân gọi điện thoại cho tôi... Sau cuộc điện đàm, tôi nghĩ, tôi sẽ cố gắng viết lại những gì mắt thấy, tai nghe... để cho lòng mình nhẹ bớt đi và để cho nỗi nhớ tung cánh bay xa... đến với tất cả các em học sinh TQT và những bạn đồng nghiệp của tôi...

Tôi nhớ lại đôi ba ngày trước khi đi San José họp mặt, tôi vừa lo lắng, vừa hồi hộp đến không sao ngủ được. Tôi tưởng tượng đến những khuôn mặt tôi đã nhìn thấy trong hình trên website TQT. Tôi cố nhắm trong đầu những gương mặt và tên của người mà tôi có thể nhận ra ngay khi nhìn thấy. Nhưng rất nhiều khuôn mặt ghi tên tham dự, tôi không biết là ai vì đọc vừa xong thì lại quên ngay. Rồi cái gì đến... cũng phải đến... Tôi xin quay ngược thời gian, trở về với câu chuyện Họp Mặt của TQT...

12:30 PM - Thứ ba, 07-07-2009

Tôi đến phi trường San José. Trong hai ngày rưỡi ở nhà của anh chị, sau 16 năm trở lại thành phố này, tôi đã đi thăm người chết ngoài nghĩa trang nhiều hơn người còn sống trong thành phố...

9:00 AM - Thứ sáu, 10-07-2009

Tôi từ trong nhà chạy ra thì đã thấy anh chị của tôi đón khách. Người thanh niên thật cao trong cái T-shirt màu đen trông thật rắn rỏi, cười thật tươi nhìn tôi và cất tiếng: "*Thưa cô.*" Tự nhiên tôi thấy lúng

túng trước mặt anh chị của mình. Tôi không thể ngờ Khôi lại cao lớn như vậy. Khôi đưa tôi đến Costco. Từ xa, chúng tôi đã nhìn thấy một thanh niên cao như cây sậy đứng giữa bãi đậu xe chờ đợi, đó là Thắng. Khi tôi còn đang ngỡ ngàng diễn tả cái cảm giác kinh ngạc của mình về chiều cao của Khôi và Thắng, cộng chút phàn nàn vì mỗi cô quá khi nói chuyện với hai em thì hai con chim Hải Yến và Phi Oanh lao tới. Tự nhiên cái bãi đậu xe của Costco ồn ào hẳn lên vì tiếng cười, tiếng nói. Tiếp theo, chúng tôi gặp Kiều đang đợi ngay cửa Costco. Cả bọn kéo nhau vào trong. Chúng tôi 5 đứa: 3 gái, 2 trai, chia nhau ra 2 nhóm đi mua sắm thịt, rau, trái cây, bánh, và vài thứ vặt vặt cho nhanh. Về đến nhà Thắng, khi đang chuyển đồ đạc vào nhà xe thì Huân và Dung (vợ Huân) cũng vừa trở tới. Không khí ồn ào, náo nhiệt hẳn lên. Chẳng được bao lâu thì Đào Lộc và em rể đến. Tôi hơi ngạc nhiên vì qua hình chụp từ Việt Nam, tôi đã có cảm tưởng em này khó tính lắm qua cái ánh mắt lạnh lùng trong hình. Nhưng khi thấy Lộc thì ý nghĩ ấy đã bị đổi ngược lại ngay. Lộc rất đẹp trai bên cạnh nụ cười thật tươi và khá quyến rũ của người đàn ông thành công và tự tin. Chúng tôi cả bọn nói chuyện huyên thuyên, chụp hình liên miên.

Tôi phụ các em làm vài việc vặt. May quá, ở đây không có ai biết nhiều về tôi nên tôi không bị lộ tẩy là không biết nấu nướng gì cả ngoài việc cắt hành và đuôi ruồi mà thôi. Chính vì tôi tệ như vậy nên ngày xưa mẹ tôi hay bảo nếu ai vô phúc lấy phải tôi thì chỉ $3 \times 7 = 21$ ngày sau là sẽ gửi trả tôi về cho cha mẹ. Tôi đã cười hì hì mỗi khi mẹ tôi nhieếc mắng tôi như vậy. Tôi loay hoay chờ lệnh sai bảo của các cô con gái trong nhóm.

Hôm đó, Phi Oanh đã mua rất nhiều hột vịt lộn và rau răm từ Sacramento mang đến. Còn Hải Yến thì mang theo thật nhiều bánh tằm bì, cái bánh dài dài gói bằng lá chuối ấy. May nhờ hột vịt lộn và bánh tằm bì mà cô Chiêu Uyên có cái ăn ngay khi vừa được đón từ phi trường về. Vừa lúc tôi chuẩn bị bóc bánh để ăn thì được biết có một người quen của Hồng Hoa ở Úc Châu nhưng cũng biết tôi ghé thăm tôi. Tôi cảm thấy hơi ngại vì đó là nhà của Thắng. Nhưng Thắng thật tốt, bảo không có sao cả. Thế là hai người khách lạ, cũng từng đi dạy học, đến gặp tôi trong phòng khách nhà Thắng. À, tôi quên giới thiệu là nhà Thắng đẹp lắm.

Chúng tôi tiếp tay rửa, cắt ớt đỏ, ớt vàng cho BBQ vào ngày thứ bảy. Hải Yến thật tháo vát. Ban đầu, tôi nghĩ cô bé này chắc chỉ biết cười trừ, chắc không biết làm gì cả. Nhưng thật bất ngờ, Hải Yến thật đảm đang. Nào là chạy ra phụ Thắng gọt khóm, quay vào, quơ vài cái, quay vài vòng thì cái bếp gọn gàng và sạch như li như lau. Thế mới biết, đã là mẹ thì người đàn bà VN hình như giỏi hơn người độc thân; Hải Yến trông vậy (tưởng chỉ biết đánh phấn, thoa son...), nhưng mà không phải vậy (vì làm việc gì cũng giỏi hết).

Khoảng 4:00 PM, Chiêu Uyên và tôi theo Hải Yến, Phi Oanh, về khách sạn. Tôi khá mệt vì cái nắng quái đản của San José. Ở Canada mấy chục năm, tôi gần như không biết đồ mồ hôi là gì dù có khi nhiệt độ lên hơn 30 độ C trong mùa hè. Nhưng ở đây, cái nóng nó khác hơn. Vừa vào đến khách sạn, tóc tôi đã ướt chèm nhẹp vì đẫm mồ hôi. Mồ hôi rỉ từ trong người rỉ ra. Tôi không dám cựa mạnh vì sợ mồ hôi thấm ra áo lụa vàng thì sẽ xấu hổ lắm. Vì vậy, khi vào đến phòng của mình, tôi đi tắm ngay, leo lên giường và ngủ lúc nào không biết. Đến lúc tỉnh dậy thì nghe Chiêu Uyên bảo là tôi dễ ngủ thật, ngày khò khò còn Chiêu Uyên thì không sao ngủ được. Tôi hơi mắc cỡ vì từ nhỏ tôi chưa nghe người trong nhà nói về tiếng ngáy của tôi. Hay là tại tôi già rồi nên bắt đầu thở mạnh. Phen này trở về, chắc là phải tìm cho ra sự thật. Nhưng mà làm sao tìm ra sự thật vì đâu có ai ngủ chung với tôi đâu để mà biết là tôi có ngáy hay không. Có lẽ tôi phải đặt máy để thu tiếng thở của mình. Thật là phức tạp. Thế mới biết, khi bắt đầu đi vào tuổi già thì có lắm vấn đề cần phải đề phòng và giải quyết để tránh hậu họa.

Chiều hôm ấy, chúng tôi được Hiếu đãi ăn bánh xèo. Tôi được ăn thêm bún bò Huế nữa. Chắc các em đã rất ngạc nhiên vì tôi trông thì gầy guộc nhưng lại ăn khỏe như một con heo. Mọi người ăn xong hết nhưng tôi vẫn chưa ăn xong, vẫn nhâm nhi mấy miếng bánh xèo cuộn rau chấm nước mắm vắt thật nhiều chanh (phải xin thêm chanh đấy). Tôi có bà con với thỏ nên thích ăn rau. Hơn nữa, ở đây rau sống có nhiều rau thơm, nếu không ăn, bỏ đi rất uổng. Thú thực, tôi vẫn còn muốn gặm rau, nhưng thấy

các em ngồi nhìn nên cũng hơi áy náy, bèn nói dối là no rồi để theo các em ra về. Đọc đến đây chắc thế nào cũng có em thắc mắc: “Sao cô giáo ăn nhiều thế?” Thật vậy, tôi có thể từ chối tất cả các món ăn khác, trừ rau.

Chúng tôi kéo nhau về khách sạn. Đến đây, tôi sẽ kể cho mọi người nghe một màn rất là đặc biệt. Số là, trên đường đến San José từ Orange County, Sang đã mang theo một trái mít thật to để trong cốp xe. Trước khi rời Canada qua Mỹ, tôi đã biết chương trình mang theo mít của Sang vào khách sạn. Nhưng khi nhìn thấy quả mít to nằm lù lù, chiếm gần hết cái cốp xe thì tôi thật sự hết hồn. Chúng tôi quây quanh Sang để cho anh Hai (Sang) xẻ mít. Cả bọn châu đầu vào cái cốp xe theo dõi. Sang cầm con dao, nhúng vào dầu do Bích Thủy cung cấp, rồi từ từ xắn vào quả mít. Tôi la lên: “*Cắt một phần ba thôi.*” Mùi mít thơm lừng bay ra, nhưng hình như có cả mùi chả giò nữa. Tôi chờ xem có ai lên tiếng vì cái mùi chả giò không, nhưng tất cả nhóm bảy tám người hình như chỉ nghĩ đến những múi mít vàng ươm mà thôi. Thợ chụp hình trong nhóm lập tức bấm vài tấm khi Sang đưa một phần ba trái mít lên cho mọi người xem. Trời ơi, múi mít vàng ươm. Bây giờ tôi mới biết người ta bảo “*Thơm như múi mít*” là đúng. Chúng tôi dẫu miếng mít vào trong giỏ xách Hạ Uy Di, làm y như người vừa đi tắm biển về, và tiến thẳng vào cửa khách sạn. Vừa đến cửa, Sang lùi lại để cho vài đứa chúng tôi tiến lên phía trước, che mắt nhân viên của khách làm việc ở quầy tiếp khách. Chúng tôi nhanh chân tiến về phía thang máy. Thoát nạn, qua khỏi cửa ải an toàn, miếng mít bình yên được đem vào phòng của tôi. Thế là các cậu con trai trở tài gỡ mít, còn đám phụ nữ thì trở tài ăn mít. Nói rất thật, mít ở thành phố tôi ở Canada đắt lắm, \$5.99 một pound mà xơ mít nhiều hơn múi mít. Sau màn thưởng thức những múi mít thật ngọt và dòn, vỏ mít và xơ mít được bọc kín lại. Một số các em theo bạn ra ngoài chơi, một số trở về phòng của mình, tôi và Chiêu Uyên chuẩn bị đi ngủ. Tôi leo lên giường, lại ngủ dễ dàng như một con heo trong khi mùi mít vẫn còn thoang thoảng trong phòng. Có lẽ sáng dậy Chiêu Uyên và tôi “*sẽ thơm như múi mít*” như lời đùa vui của các em.

Thế là xong một ngày thứ sáu thật dài với nhiều kỷ niệm khó quên...

6:30 AM - Thứ bảy, 11-07-2006

Tôi choàng dậy, chẳng biết là mấy giờ khi nghe tiếng gõ cửa. Chẳng cần đánh răng, rửa mặt hay khoác áo ngoài gì cả, tôi chạy bay ra mở cửa. Xuất hiện trước mắt tôi, Thành Sang với nụ cười thật tươi như Ông Địa, trên tay nào là café, nào là túi bánh mì, bước vào phòng ân cần nói:

- Em ra tiệm bánh mì Lee sớm nhưng họ chưa mở cửa nên phải chờ.

Tôi chẳng biết nói gì hơn, xin phép vào trong đánh răng, rửa mặt. Sang chờ Chiêu Uyên và tôi ra ăn sáng. Khi ba cô trò chúng tôi đang ăn bánh mì thịt thì Phi Oanh vừa đi chạy bộ về cũng tạt vào vãn an cô giáo. Trong lúc chúng tôi còn đang nói nói cười cười thì hai cô nương Bích Thủy và Hồng Hoa trong hai bộ pyjama với chiếc áo len khoác nhẹ trên vai cũng vừa vào đến. Tôi ra ghé sofa ngồi thì Bích Thủy đã ngã đầu vào vai tôi còn Hồng Hoa thì chực kê đầu lên đùi tôi. Tôi đẩy Hồng Hoa ra và chỉ cho dựa thôi. Trời ơi, hai con bé này mà nó dựa lâu hơn thì có lẽ cái vai và cái chân tôi gãy mất. Vì vậy, tôi phải đuổi ngay chúng nó đi về phòng thay quần áo để chuẩn bị đi ra park. Tôi không nhớ rõ nhưng hình như Hồng Hoa cũng ráng lúm cho bằng được một miếng bánh mì trước khi rời khỏi phòng của tôi (nếu không có ăn thì Hồng Hoa phải lên tiếng nhé).

Căn phòng còn lại ba cô trò. Tôi quây qua nói chuyện với Sang. Tôi nhìn người học trò, Sang, ban đầu không nghĩ là có học với tôi cho đến khi Nguyễn Bích Châu cho xem học bạ với chữ ký của tôi ở trang bốn, Sang mới biết là tôi có dạy em môn Hoá suốt niên khóa 1976-77. Sang còn không nhớ cô giáo của em thì làm sao tôi nhớ được học trò. Thế mới biết, ngày xưa tôi chỉ là một cái bóng ma trong ngôi trường TQT ấy mà thôi.

Sang chăm sóc Chiêu Uyên và tôi thật chu đáo. Lúc nào Sang cũng nhẹ nhàng và niềm nở. Lúc nào Sang cũng xử sự như một người anh cả trong gia đình đối với các em còn lại. Nhóm chúng tôi năm đứa: Chiêu Uyên, Hồng Hoa, Bích Thủy, Khôi (râu), và tôi theo xe của Sang đi đến chỗ Hạp Mặt trong công viên. Đã vào đến cổng chào, nhìn thấy ba người: Hải Yến, Thụy, và một người nữa (xin lỗi tôi

quên tên rồi), thế mà chúng tôi đi lạc. Chúng tôi chạy xe vào khu đất cấm du khách đi vào. Đến cuối đường thì được nhân viên của park mở cổng cho xe ra và chỉ đường cho chúng tôi đến chỗ họp mặt. Vẫn lạc và phải quay lại. Cuối cùng Sang đậu xe lại để cho Khôi chạy vào xem cái đám lố nhố bóng người có phải là người của mình hay không. Tôi xuống xe, lúp xúp chạy theo Khôi thì bị một chiếc xe hơi nhỏ buộc phải dừng lại khi tài xế trong xe hạ cửa kính hỏi to:

- Chị ơi, chị có biết chỗ họp mặt của Trần Quốc Tuấn ở đâu không?
- Chúng tôi cũng đang đi tìm.

Vừa lúc đó thì Khôi quay lại cho biết: “*Đúng rồi*”. Tôi vội lập lại cho cô bé hỏi tôi ban nãy: “*Đúng chỗ này rồi*.” Một giờ sau, tôi biết được người hỏi tôi đường vào chỗ họp mặt của TQT là cô bé Anh Thi. Khi cả đoàn chúng tôi gần đến điểm hẹn, cái bụng của tôi hình như không ổn. Tôi rảo mắt nhìn quanh. May quá, tôi yên tâm tiến thẳng vào nơi tôi cần đến. Những gì cái bao tử không ưa thì được cho ra. Tôi uống ngay một viên thuốc màu hồng do em gái tôi dặn phải uống khi bụng không ổn. Khi trở ra và tiến về điểm hẹn, tôi được thầy Thiện đeo cho một vòng dây nylon màu vàng do BTC đã chuẩn bị sẵn cho các thầy cô. Mắt tôi hoa lên vì cái bụng cứ kêu lụp bụp và không biết ai vào ai cả. Tôi chỉ nhận ra được vài khuôn mặt quen thuộc vì đã xem hình trước khi đi, còn đa số thì thật lạ đối với tôi. Tôi không nhớ nhiều lắm trong buổi họp mặt ngoài park vì đông quá và cái bụng của tôi không ổn lắm. Tôi biết cái tật của mình, khi cái bụng không ổn có nghĩa là tôi đã mất tinh thần vì sợ hãi... đám học trò... nên tôi không lo ngại lắm. Một lúc nữa, khi tôi bình tĩnh lại, cái bụng sẽ êm thôi. Đúng vậy. Hôm ấy nhiều thức ăn lắm. Nếu là ở nhà, tôi sẽ từ từ nếm đủ tất cả các món, nhưng vì ở chỗ đông người nên tôi có phần nào giữ ý, không dám đi vòng vòng để thử những món mà mình chưa ăn. Thôi để kỳ họp mặt tới vậy. Tôi sẽ sắp hàng đi lấy thức ăn trước nhất. Như vậy tôi sẽ có nhiều thì giờ hơn để ăn được nhiều món hơn. Tiếc thật đấy vì có nhiều món chưa được nếm chứ đừng nói là ăn!

Sau bữa ăn trưa, tôi đi loanh quanh nói chuyện với các em đứng gần, tôi chưa biết tên, rồi tách khỏi đám đông rảo bộ với cô Thy Oanh một lát. Trong buổi họp mặt trưa hôm đó, hai người đàn bà đã khiến tôi chú ý nhiều nhất là vợ của thầy Thiện và vợ của Khôi. Chị Thiện thật là hiền, cứ loay hoay thu dọn cho các em không nghỉ tay. Một đôi lần tôi nhắc chị ngồi nghỉ đi nhưng chị vẫn cứ tiếp tục thu dọn, sắp xếp thức ăn còn lại cho học trò. Còn Sơn (vợ Khôi) thì lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, vui vẻ, cởi mở và đặc biệt là xem tất cả chúng tôi như những người đã quen biết và gặp gỡ nhiều lần trong quá khứ. Tôi thầm nghĩ phải cố gắng học hỏi ở cô dâu trẻ TQT này để được nhiều người thương mến hơn. Thật vậy, tôi đã có cái cảm giác gần gũi Sơn ngay phút đầu gặp gỡ. Vì vậy, tôi không ngạc nhiên khi Khôi lúc nào cũng vui vẻ vì hạnh phúc Khôi đã có tự trong lòng rồi. Nói thật, tôi rất ngưỡng mộ hai người đàn bà không phải là học trò của trường TQT này. Bên cạnh, còn rất nhiều người bạn đời của học sinh hay giáo viên TQT khác, nhưng vì không có đủ giờ để truyện trò, nên tôi không viết ở đây. Xin hẹn vào buổi họp mặt lần tới nhé.

Nhìn người lại nghĩ đến tôi. Tôi thì thật là vô tích sự. Cứ lảng quăng như con vịt nhưng không giúp được gì nhiều cho các em cả vì cái bụng đình công bãi thị không chịu giữ thức ăn lâu. Tuy không được khỏe lắm, nhưng mà cứ bảo ra chụp hình là có mặt tôi ngay. Khi cả nhóm chụp chung, con heo con Phi Oanh (xin lỗi, tôi hay gọi như vậy) sợ bản cái quần short trắng của nàng nên xin phép ngồi lên hai bàn chân của tôi. Tôi đại dốt đồng ý. Tưởng là chụp một tấm thôi, nào ngờ máy cứ bấm liên tục, hết người này đến người khác. Con heo con ngồi đề lên hai bàn chân gầy guộc của tôi lâu quá. Tôi đau lắm mà không dám hất nó ra vì sợ hỏng mấy tấm hình của nhóm thì chắc là tôi bị xử trảm nên đành ngồi yên chịu trận. May mà ngón chân tôi không bị gãy, bằng không các em tôi sẽ chế riều: “*Lúc đi thì lợn lành. Lúc về thành lợn què.*” Lần sau, chắc là BTC phải ra thông báo, không được mặc quần trắng, nếu có họp mặt ở công viên.

Sau buổi họp mặt thật vui ngoài trời (nắng ch1y da), chúng tôi theo Sang trở về khách sạn. Tôi mang theo một người mới về phòng, cô Thy Oanh. Tôi mệt nhoài vì đựng cái nắng ngoài trời, thế là phải đi tắm cho mát mẻ trước đã.

Chiều hôm ấy, Phi Oanh rủ cả nhóm đi qua nhà Vũ ăn bún bò Huế và cơm hến. Tôi lấy có mệt (thực ra là cái bụng như vậy thì làm sao mà đi ăn) nên muốn ở lại khách sạn. Chiều Uyên cũng theo tôi. Rồi Sang cũng không chịu đi. Cuối cùng, chỉ có Thy Oanh theo Phi Oanh đi ăn bún. Chúng tôi ở lại phòng, ăn thức ăn dư ngoài công viên đem về.

Xui một điều là không ai trong chúng tôi nghĩ đến bữa ăn tối thứ bảy. Vì vậy, chẳng ai đem thức ăn dư về phòng. Sang đòi đi mua thức ăn cho hai cô giáo, nhưng chúng tôi chợt nhớ ra là Hồng Hoa có đem về một khay bạc thức ăn dư ngoài park. Tôi chạy qua phòng Hồng Hoa tịch thu cái khay có chả giò, cơm chiên, và xôi gấc đem về phòng của mình. Chiều Uyên, Sang, và tôi nhìn khay thức ăn lỏng chỏng mấy cái chả giò... thấy hơi buồn, nhưng chúng tôi cũng chia nhau ăn. Ba chúng tôi mà chỉ có một cái muống. Sang định đi ra mua muống nữa nhưng tôi cản lại. Hai cô giáo nhường cho Sang cái muống, còn Chiêu Uyên và tôi thì ăn bốc. Tuy bữa ăn tối nghèo nàn, nhưng cả ba chúng tôi đều rất vui vẻ nói cười. Chúng tôi ăn gần xong thì Hồng Hoa trở về. Cô nàng đi với bà con nhưng không ăn ở ngoài mà trở về phòng ăn bốc với chúng tôi. Hồng Hoa có một ly nước mát mang về và chia cho ba chúng tôi cùng uống. Xong xuôi, cả bọn kéo nhau ra sofa nói chuyện tào lao.

Ngày hôm nay có lẽ là tôi bị sao quá tạ chiếu hay sao ấy. Mới sáng sớm đã bị Bích Thủy và Hồng Hoa, mỗi đứa dựa một bên bờ vai chỉ toàn là xương của tôi đau muốn chết. Đến trưa lại bị con heo con Phi Oanh để nguyên cái bàn tọa lên hai bàn chân ngọc ngà nhưng nứt nẻ của tôi, cũng đau đến muốn khóc. Và bây giờ, cái bông hồng có gai lại nằm thu như con mèo và để nguyên cái đầu lên đùi của tôi. Tôi chưa kịp la làng vì cái trâm cài tóc của nó đâm lũng thọt của tôi thì Hồng Hoa lại lớn tiếng: *“Cái đùi của cô toàn là xương làm đau đầu em quá.”* Trời ơi, rõ ràng” *“Vừa đánh trống, vừa ăn cướp.”* mà. Hồng Hoa làm đau chân tôi, cô giáo nó chưa trị tội mà ngược lại còn than phiền vì tôi gây guộc. Đúng là học trò của thế kỷ 21 này!

Chuyện vãn một lúc, cả bọn tan hàng, ai về phòng người nấy. Chiêu Uyên đi lần chuỗi cầu nguyện. Tôi đi gói quà. Hôm rời Canada, tôi đã bỏ quên giấy gói ở nhà, nên phải nhờ Hải Yên giúp chuyện này. Nhưng khi hỏi để hoàn tiền lại thì mới biết là Cương Duy mua hộ. Vì tôi không dặn kỹ nên các em đã mua cho tôi năm cuộn giấy Happy Birthday, băng keo và kéo. Tôi cố chọn cuộn nào có chữ nhỏ xíu để người nhận quà không chú ý là giấy mừng sinh nhật. Vì vậy hai cuộn giấy có hình con chó được tận dụng tôi đa. Tôi mang quà theo để tặng phe con gái thôi nên cũng dễ mua. Đang lui cui gói thì Thy Oanh và Phi Oanh đi ăn ở nhà Vũ, cũng có ghé nhà Thắng nữa, trở về. Phi Oanh hỏi chúng tôi ăn gì, tôi báo cáo đúng sự thật làm cho con heo con tức điên lên và nói ở nhà Vũ và Thắng có nhiều thức ăn lắm. Tôi nuốt nước bọt. Thật đúng là cảnh: *“Kẻ đắp chăn bông, kẻ lạnh lòng.”* Thôi, để lần họp mặt tới, chắc chắn tôi sẽ khôn hơn.

Phi Oanh nói sơ qua về chương trình ngày chủ nhật ở nhà hàng. Khi con heo nói đến cuộc thi đoán xem Khù Khờ là ai, tôi buộc miệng hỏi: *“Nếu đoán đúng thì có được quà không?”* Phi Oanh trả lời gọn lỏn: *“Không”*. Trời ơi, tôi chưa bao giờ thấy có một cuộc thi nào như kiểu này mà không có quà thưởng cả. Thế là tôi xung phong trao hết đồng quà dành cho các cô học trò của tôi để làm phần thưởng cho ai đoán trúng. Thy Oanh vui quá và giúp tôi bỏ những món quà nhỏ vào trong những túi hoa may sẵn. Xong xuôi, lại mạnh ai về nhà nấy. Đêm nay, Thy Oanh ở lại phòng với Chiêu Uyên và tôi. Thy Oanh nhất định không chịu ngủ trên giường mà đòi nằm một mình trên sofa. Thế là lại có một màn ôm chần, chuyển gối cho Thy Oanh.

Chúng tôi ai vào chỗ của người nấy. Tôi uống thêm một viên thuốc trị dị ứng lung tung rồi mới đi ngủ. Bằng không, Chiêu Uyên chắc là phải thức suốt đêm vì tôi gãi. Không hiểu sao, từ hôm qua đây, tôi bị ngứa khắp người, cả đầu, mắt mũi, và cả lỗ tai (cái này chắc là có người đang nguyện rửa tôi). Tôi lại ngủ mê mệt như một con heo.

6:30 AM - Chủ nhật, 12-07-2009

Tôi bừng mắt dậy, trời vẫn còn tối lẫm. Chiêu Uyên và Thy Oanh cũng dậy theo. Uyên thì cầu nguyện. Oanh thì đi tắm trước. Được một lúc thì Phi Oanh chạy bộ về ghé qua vấn an. Sau đó Hải Yến qua nhắc Chiêu Uyên giờ đi lễ. Rồi Sang ghé qua, Bích Thủy ghé qua. Cái phòng của tôi là tổng hành dinh nên ai muốn ghé qua thì ghé. Hành lang trước phòng của tôi lúc nào cũng có các em học sinh qua lại, truyện trò...

Sáng nay, thời giờ hơi eo hẹp vì chúng tôi phải thu xếp, trả phòng trước khi lên nhà hàng nên ai cũng bận rộn cả. Sang đưa Chiêu Uyên và Hải Yến đi lễ, khóa 8 giờ. Thy Oanh và tôi ở nhà ăn sáng do Mân hay Cương Duy hay... (xin lỗi, tôi quên mất rồi) mang đến. Sau đó, Phi Oanh cũng xuống nhà lấy điểm tâm và lên ăn chung với chúng tôi. Mọi người có phần trầm lặng hơn vì hôm nay là lần cuối cùng chúng tôi có thể ngồi chung như vậy.

Tan lễ, các bạn về lại khách sạn. Sang kéo tôi ra ngoài hành lang nói chuyện. Nhìn nét mặt của người được xem như anh Hai và xử sự đúng như cương vị của anh Hai, tôi đoán có điều gì bất ổn. Đúng vậy, Sang phải trở về Quận Cam ngay vì bà xã không được khỏe. Sang nhờ tôi thu xếp công việc còn lại và em rời khách sạn ngay cùng với Khôi (râu). Chúng tôi ai cũng buồn và dặn Sang lái xe cẩn thận.

Tôi như hụt hẫng sau khi Sang rời nhóm trở về với gia đình. Tôi đề nghị Thy Oanh, Chiêu Uyên và các em đi lên nhà hàng trước đi. Tôi ở lại xem Phi Oanh và Hải Yến có cần giúp việc gì không. Chúng tôi xem xét lại các phòng trước khi trả thẻ và tiến thẳng về hướng nhà hàng. Chúng tôi đến trễ. Tôi nghe có tiếng nói nhỏ: “BTC mà đến trễ quá.” Tôi không phải là người trong BTC nhưng tôi có thể hiểu được câu trách nhẹ nhàng này vì khoảng thời gian sinh hoạt ở nhà hàng đã được ấn định. Với số giờ có giới hạn cho bữa tiệc để một số người tham dự có đủ giờ ra phi trường hay bến xe trở về nguyên quán..

Tuy đã trễ, nhưng các em học sinh cũng muốn chúng tôi đứng chụp chung với các em vài tấm hình kỷ niệm. Không khí trong nhà hàng thật tung bừng, ai cũng tươi như hoa, tay bắt mặt mừng. Đa số thầy cô, tôi đã gặp trong buổi họp mặt ngoài công viên. Riêng với thầy Lượng, thì đây là lần đầu tôi gặp lại sau 30 năm xa cách.

Chương trình họp mặt bắt đầu với hai MC: Phi Oanh và Tân Phát. Phát lâu nay sống ẩn dật, thế mà hôm nay BTC cũng mời được Phát lên giúp điều khiển chương trình thật là quý. Trong buổi họp mặt tại nhà hàng, thực sự, tôi không được khỏe trong người nhưng không muốn các em bận tâm nên tôi giữ im lặng là tốt nhất. Vì vậy khi Phi Oanh mời lên bục để nói, tôi thật ngỡ ngàng. Tôi không biết phải nói cái gì vì đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Xin lỗi, tôi đã phụ lòng tin của các em.

Trong nhà hàng, tôi được thưởng thức nhiều bài hát thật hay do các em trình bày. Một trong những bài hát chọn lọc trong chương trình, tôi xin cảm ơn Quốc Thái đã hát bài “*Tình Nhớ*” để thay cho tiếng nói của nhiều người tham dự bữa tiệc ngày hôm đó. Riêng tôi, tôi không còn nhớ được Quốc Thái hát gì sau hai câu đầu... Tôi có một yêu cầu nhỏ, không biết có được không? Nếu có thể, Quốc Thái hát lại và cho thu bài này vào rồi gửi cho Phi Oanh post lên mạng để các bạn không tham dự kỳ này vẫn có thể thưởng thức được tiếng hát và nỗi lòng (tôi đoán mò thôi) của em.

Chương trình khá dài với rất nhiều tiết mục hào hứng, rất tiếc là tôi không nhớ được gì nhiều. Nhưng Quốc Huân thì trái lại, đã viết thật chi tiết để cho chúng ta cùng đọc, cùng ôn lại. Cảm ơn Huân nhé và tôi có thể ngừng ở đây rồi, có phải không?

Cuộc vui nào rồi cũng phải chấm dứt... Bài thơ tôi đã học thuộc lòng để đọc cho các em nghe trước giờ tạm biệt... nhưng không đủ thời gian. Tôi ra về mà thấy lòng mình trống vắng lạ lùng... Trên chuyến xe xuôi về miền Nam California, tôi cuộn bài thơ đã thuộc nhét vào đáy giỏ. Vài giờ trước đó, nó có giá trị, nhưng bây giờ thì không còn nữa... Con người của tôi cũng chỉ như vậy mà thôi!

Vài hôm sau buổi họp mặt TQT, tôi trở về Canada. Trời thật nóng nhưng lòng tôi thì thật lạnh. Từng khuôn mặt quay đảo trong đầu. Tôi ôn lại những gì đã thấy, đã nghe... Xách túi bánh biá của Cương Duy gửi về biếu mẹ tôi ăn lây thảo, lòng tôi thất lại. Một chút hối hận vì lúc còn ở bên ấy, tôi vẫn chưa nói được một lời cảm ơn người học trò mà khi nhìn thấy bộ râu của em, tôi đã sợ. Cương Duy, cảm ơn em thật nhiều... cảm ơn em đã nghĩ đến mẹ của cô.

Tôi gói ghém những gì tôi nghĩ về các em sau hai ngày họp mặt trong mấy dòng sau đây. Mong rằng, những dòng chữ đơn sơ này sẽ đủ để thay cho lời cảm ơn chân thành của tôi gửi đến tất cả các em và xin gửi ké vào đó một chút ân tình cho các bạn đồng nghiệp ngày xưa của tôi...

Kỷ Niệm Trong Đời...

*Gần cuối đường đời, em cho tôi,
Hai ngày họp mặt ngắn ngủi thôi,
Nhưng nhiều kỷ niệm vui buồn lắm,
Quyện lẫn ân tình, quán quanh tôi!*

*Em đã cho tôi ngàn nụ cười,
Trăm cánh tay xiết, chặt, lỏng, rời,
Vạn lời chào hỏi, đầy ân nghĩa,
Đôi ánh mắt nhìn... xuyên tim tôi!*

*Em tung tăng nhảy như chim non,
Gom rơm xây tổ, hót véo von,
Lặng quăng, lút quít, tha hồ hét,
Cười đùa, chọc phá, như trẻ con.*

*Em đã quay về tuổi thần tiên,
Hai ngày họp mặt thật êm đềm,
Con gái duyên dáng, xinh như mộng,
Con trai hào khí, vững niềm tin.*

*Tôi đã thật vui, nói huyền thuyên,
Ba mươi năm lẻ, gặp các em,
Và tôi tìm được trong đôi mắt,
Chan chứa ân tình... khó mà quên!*

*Nhắm mắt... thì lại càng nhớ thêm,
Cái nhìn trù mến khắc vào tim,
Tôi ước... thời gian quay ngược lại,
Để thôi không khóc, quên ưu phiền!*

*Kỷ niệm hội ngộ chẳng có tên,
Kết bằng rung động, trăm con tim,
Ngàn hoa gom lại, không đủ thắm,
Bằng tấm chân tình của các em!*

*Em sống gần tôi hay thật xa,
Kỷ niệm em cho, khó nhạt nhòa,
Em là cái bóng... theo tôi mãi,
An ủi tuổi già... đếm ngày qua!*

*Muốn giữ các em trong vòng tay,
Đôi tay nhỏ bé, gầy guộc này,
Làm sao đủ với, ôm cho trọn,
Đành gửi tâm tình theo áng mây.*

*Mây hãy giúp tôi bay thật xa,
Mang thương yêu đến để làm quà,
Mây xanh quán lấy con trai nhé,
Mây hồng xiết chặt từng cô nha.*

*Mây trắng kéo em lại gần tôi,
Cô trò vẽ lại bức tranh đời,
Mời thầy phụ giữ khung trời ấy,
Để kỷ niệm này mãi không phai.*

*Xin cảm ơn em một triệu lần...
Cho tôi sống lại tuổi thanh xuân,
Hai ngày họp mặt, nhiều vương vấn,
Làm sao quên được... khối tình thân!*